

THẨM HIỂM PHI LONG BẢO

Cách xa ngoại thành có một vùng rừng rậm, cây cối xanh tươi, lốm đốm có những ngọn cờ xanh đỏ phất phới.

Đó là cờ hiệu của Phi Long bảo, hình như ám hiệu cấm người ngoài xâm nhập vào căn cứ này.

Người của Phi Long bảo canh phòng nơi đây rất đông, chẳng khác nào đang bày binh bố trận để đón giặc.

Tiểu Tà và đồng bọn vừa đến gần thì một tên canh vệ mặc áo đỏ nói:

– Xin lỗi! Phi Long bảo đang diễn tập địa hình, xin quý vị thông cảm tìm đường khác mà đi.

Khứu Song Ngư chấp tay:

– Lão phu là Bắc Kinh Phân thọ chủ của Cái Bang, cũng vì chuyện này mà đến đây. Xin thông báo với đường chủ Phi Long bảo!

Tên canh vệ nhăn mặt:

– Hãy chờ một lát!

Tiểu Tà cười:

– Bọn này trông rất kiêu ngạo!

Khứu Song Ngư cười nhạt:

– Bọn chúng thái độ lúc nào chẳng như thế. Bọn ta có chút ít nể nang bọn chúng là chánh phái, nên chưa lật bộ mặt trái của chúng ta mà thôi.

Qua một hồi lâu, tên canh vệ áo đỏ chạy trở ra nói:

– Quân chủ của bốn bảo có lời mời!

Thái độ tên này có hơi thất lễ, làm cho Tiểu Tà tức giận.

Khứu Song Ngư nói:

– Mặc kệ chúng nó! Mục đích chúng ta đến đây không phải là để thù tạc mà chỉ để xem mấy cái xác chết, đâu cần tranh chấp.

Hồng quần chủ Phi Long bảo trên ngực trái có thêu hình con rồng năm móng, gương mặt không xấu lắm, nhưng thái độ lạnh lùng thật khó ưa.

Hắn đang chờ Khứu Song Ngư và Tiểu Tà tai lưng núi.

Khứu Song Ngư chấp tay:

– Hồng quần chủ! Đã lâu không gặp!

Hồng quần chủ chấp tay trả lễ nói:

– Khuừ thọ chủ từ xa đến đây mục đích muốn biết rõ sự việc sao?

Khuừ Song Ngư gật đầu:

– Độc Sa chương là môn công phu tuyệt học của Tây Vực, hiện đang bí mật hoành hành khắp nơi. Lão phu muốn tìm hiểu để chuẩn bị đối phó. Không biết Hồng quần chủ có nể mặt chúng tôi hay không?

Hồng quần chủ trợn mắt nhìn Tiểu Tà có vẻ khinh bỉ hỏi:

– Nếu mục đích như vậy Khuừ thọ chủ dẫn theo tên tiểu tử này làm gì?

Thực ra Hồng quần chủ Phi Long bảo chưa biết Tiểu Tà, mà Tiểu Tà cũng chẳng thèm chào hỏi hần, khiến cho Hồng quần chủ Phi Long bảo có vẻ mất mặt.

Tiểu Tà nhìn ngay Hồng quần chủ nói:

– Nói chuyện thì cứ nói chuyện, còn để ý đến ta làm cái gì? Ta xem một vài cái xác chết có thiệt hại gì đến ai đâu?

Câu nói bất kính của Tiểu Tà, làm cho hai tên hán tử thuộc hạ của Phi Long bảo nổi giận bước tới nói:

– Tiểu tử! Dám to gan vô lễ?

Tức thì!

Bốp! Bốp!

Tiểu Tà đã nhanh tay tát vào mặt hai hán tử thuộc hạ hai tát đích đáng và nói:

– Người khác thì sợ Phi Long bảo còn ta thì không sợ những kẻ hồ đồ. Chớ lấy uy thế hiếp người!

Hồng quần chủ trợn to đôi mắt lên nói:

– Tiểu tử dám hỗn láo! Bốn quần chủ không cho người một bài học thì còn gì uy danh của Phi Long bảo? Nhưng ta thấy người còn nhỏ tuổi, không nỡ ra tay. Ta cho người đánh trước ba chương để thiên hạ không cho ta là ỷ lớn hiếp nhỏ trẻ con.

Tiểu Tà nhìn thẳng vào mặt Hồng quần chủ nói:

– Thật vậy sao! Ông muốn nhường tôi đánh trước ba chương?

Hồng quần chủ nói:

– Bốn quần chủ lời nói ra nặng như núi, không thể đổi dời.

Tiểu Tà cười:

– Nếu tôi đánh hết ba chương mà ông ra tay thì sao?

Hồng quần chủ cười nhạt:

– Người chưa đánh đủ ba chương ta tuyệt đối không hạ thủ!

Tiểu Tà hỏi:

–Được! Tôi tạm thời tin ông!

Nói xong, Tiểu Tà lại khom xuống xem ba xác chết!

Hồng quần chủ thấy vậy tức giận hỏi:

– Người tại sao lại không ra tay đi?

Tiểu Tà xua tay:

– Tôi không có ở không.

Hồng quần chủ tức giận hét to:

– Người!

Vừa hét tay đã cử chưởng lên, muốn chặt tới.

Tiểu Tà như bị oan ức, đứng dậy nói:

– Không đánh ông nhất định không được sao? Tại sao ông phải ép tôi ra tay?

Không lẽ ông thiếu người thọ giáo?

Hồng quần chủ Phi Long bảo tên Tôn Nô xưa nay nổi tiếng là nóng nảy gặp phải Tiểu Tà chơi xỏ nén giận không nổi, càng nóng nảy thêm nói:

– Không sai! Ta thiếu người đánh!

Tôn Nô chỉ vì đã lỡ cười lưng cộp nên phải duy trì vị thế này thôi!

Tiểu Tà lắc đầu cười:

– Thời thế không còn. Người gì cũng có. Thôi cũng được!

Liền giơ tay lên nhẹ đưa ra hai đấm vào ngực Tôn Nô như đứa trẻ chơi đùa phủi bụi trên áo vậy!

Đánh xong hai cái như phủi bụi, Tiểu Tà nói:

– Đánh xong rồi! Ông vui chưa?

Tôn Nô thấy Tiểu Tà đùa giỡn, tức khí nói:

– Tiểu tử! Người muốn chết sao?

Tức thì một chưởng xẹt tới phía sau Tiểu Tà. Khuu Song Ngư trông thấy la lên:

– Dương thiếu hiệp! Hãy tránh mau!

Tiểu Tà vẫn vui vẻ cười:

– Đánh đi! Một lão già ăn hiếp một đứa con nít vậy cái gì gọi là chánh phái

Tôn Nô dừng tay lại, thu chưởng về nói:

– Bốn quần chủ nhường người ba chưởng người đã bỏ cuộc rồi sao? Thật đáng chết!

Tiểu Tà kêu lên:

– Ba chưởng? Cái gì gọi là ba chưởng? Mới đánh có hai cái ông đã vội ra tay rồi sao?

Tôn Nô mặt đỏ lên, thu chưởng lại và nói:

– Chuẩn bị tiếp chưởng đi!

Tiểu Tà mặc kệ lão cười gằn:

– Người là ai? Muốn hạ lệnh cho ta? Ta tuyệt đối không tin ai! Người muốn ta đánh ta lại không đánh thì người làm gì được ta?

Thái độ Tiểu Tà rất bình tĩnh, khoan thai khiến Tôn Nô chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay, tức tối không làm sao được.

Tiểu Tà nói:

– Cái gì gọi là lời nói nặng như núi? Núi về cũng giống như trái banh. Cái gì ba chưởng đây? Thiệt là cười muốn chết đi được!

Tôn Nô bây giờ mới phát hiện mình trúng kế Tiểu Tà, nếu mà ra tay thì té ra không giữ lời, còn không dám ra tay thì tức đến không chịu nổi. Bình thường Tôn Nô tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, bây giờ thì đầu óc rối loạn đến nỗi một kế sách nhỏ cũng không nghĩ ra để ứng phó.

Thấy kẻ mắc nạn Tiểu Tà đã không cứu còn trêu ghẹo:

– Tốt hơn hết ông nên giữ lời để bảo vệ núi của ông, nếu ra tay thì núi của ông sập rồi, cả cuộc đời dựng mãi cũng không xong. Còn nếu muốn tìm tôi thanh toán thì khi nào tôi thích thì tôi sẽ tin cho ông để ông đến thôi tôi mấy đấm cho hả giận. Cơ hội trả thù tôi không thiếu, ông cứ nghĩ đi.

Tôn Nô sắc mặt biến đổi liên tục, nghĩ đến việc giữ lời hứa thì phần thiệt thòi hẳn phải gánh chịu.

Hắn cắn răng hét:

– Trước sau gì người cũng gặp quả báo. Thân thể người sẽ bị phân chia trăm mảnh.

Liền đó Tôn Nô thối lui và phóng mình biến mất.

Tiểu Tà đứng cười mãi không thôi.

– Trận này coi như Tiểu Tà đã thắng mà không cần phải động thủ.

Khưu Song Ngư thở ra một hơi nhẹ nhõm:

– Dương thiếu hiệp! Vì người mà lão phu lo đến toát mồ hôi.

Tiểu Tà đắc ý:

– Cũng tại hắn tự chuốc lấy thảm hại, cần gì phải uy hiếp người dữ vậy? Ta phải kiếm cách trị hắn chứ! Nếu có thể chọc cho hắn chết mà khỏi cần ra tay thì càng tốt. Vả lại còn một chưởng tôi cũng có thể đưa hắn về âm phủ rồi, cần gì đến ba chưởng!

Khưu Song Ngư nói:

– Chuyện đã xảy ra như vậy, Dương thiếu hiệp chắc gặp nhiều trắc trở trên

bước đường hành động rồi.

Tiểu Tà trấn an:

– Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, tuy nhiên tôi sợ gì chúng nó?

Khứu Song Ngư trở lại vấn đề chính:

– Dương thiếu hiệp đã xem kỹ thương thế của chúng nó chưa? Độc Sa chưởng quả thật lợi hại!

Tiểu Tà nói:

– Đó không phải Độc Sa chưởng!

Khứu Song Ngư và tiểu ăn mày đều ngạc nhiên hỏi:

– Đó không phải Độc Sa chưởng sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Lúc trước tại căn hầm rấn ở Phi Long bảo tôi đã từng trông thấy qua trên thân Vi Diệt Huyền bị trúng Độc Sa chưởng có chất độc. Còn đây không phải là do chất độc của Độc Sa chưởng đánh trúng.

Khứu Song Ngư ngơ ngác vẻ chưa hiểu, Tiểu Tà giải thích:

– Nếu đúng là Độc Sa chưởng thì cơ thể biến đổi màu đỏ rất ghê gớm. Còn ở đây chỉ có chút máu bầm và màu tím.

Khứu Song Ngư biết Tiểu Tà tư chất hơn người nên tin tưởng hỏi:

– Nếu đây không phải Độc Sa chưởng thì chúng nó bị hại vì lý do gì? Và ai hại chúng?

Tiểu Tà nói:

– Ai hạ độc thủ tôi không rõ, nhưng tôi nghĩ kẻ hạ độc thủ có ý gieo họa cho La Sát hòa thượng!

Khứu Song Ngư hỏi tiếp:

– Chúng nó cố ý gieo họa như vậy thì đầu mối sự việc ở đâu?

Tiểu Tà cười nhạt:

– Vậy thì phải tự hỏi bản thân. Tôi đang nghĩ người thế tôi nhử chúng ra đây. Cái họa do La Sát hòa thượng gánh chịu.

Khứu Song Ngư không hiểu:

– Dương thiếu hiệp muốn nói...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Chúng ta không muốn đuổi giết Phi Long bảo sao? Vậy thì tương kế tựu kế đùn hết tội cho La Sát hòa thượng để xem Phi Long bảo có ra mặt ứng phó trong trường hợp vô lâm nguy khôn không?

Khuru Song Ngư chỉ biết nghe theo, mặc dù không hiểu Tiểu Tà muốn đối phó Phi Long bảo bằng biện pháp gì!

Tiểu Tà thấy lão còn chưa hiểu liền tiếp:

– Tôi cần đến Giang Nam một lần để thăm hỏi Hàn Trúc vài việc, sau đó mới tính toán. Mặt khác tôi cũng muốn điều tra xem Nam Hải thần tiên đã mất tích bao lâu.

Khuru Song Ngư nói:

– Dương thiếu hiệp có thể gặp được Nam Hải thần tiên sao?

Tiểu Tà nói:

– Phải tìm cho ra manh mối vì Dương Phong hiện tại có sử dụng loại thuốc này!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc đã xuống khỏi chân núi.

Tiểu Tà nói:

– Xin chia tay tại đây!

Dứt lời nhắm hướng Giang Nam chạy đi.

Tiểu Tà rời khỏi kinh thành một ngày thì đã có tin loan ra Y Khiêm thị lang được thả và Siêu Thực Tiên được bình yên trở về thành Thái Nguyên.

Bảy ngày sau.

Tại Hàn Châu, Tây Hồ đêm trăng thanh sáng vằng vặc, sóng nước trong veo, các du thuyền đầy mỹ nữ đi lại nườm nượp trên mặt hồ đón khách.

Ánh sao lấp lánh.

Tiểu Tà trầm mình dưới nước, chốc chốc lộ đầu lên khỏi mặt hồ cười.

– Đúng là con thuyền này, ta chắc chắn không lầm.

Hắn ném lên thuyền một gói đồ, Ông lão đang ngồi uống trà trên thuyền giật mình kinh động.

– Hí hí...

Lão đứng dậy chạy tới có ý lượm gói đồ lên.

Bỗng nhiên Tiểu Tà lộ đầu lên mặt nước nhát ma ông già.

– A!

Ông lão sợ hãi đến ngất xỉu.

Tiểu Tà lắc đầu.

– Oa! Sao mà vô dụng đến thế?

Tức thì hắn nhẩy lên du thuyền nói:

– Ha ha! Lần này thì ông thay ta lội nước, nếu không như vậy thì ta lội mãi

dưới nước sao?

Mở gói đồ ra Tiểu Tà chọn bộ đồ màu xanh mới tinh mặc vào.

Sau lưng có tiếng đàn bà kêu lên:

– A!

Cô ta chưa kịp nói gì thì đã bị Tiểu Tà phóng đến bịt miệng nói:

– Tiểu Thanh! Em sao rồi?

Tiểu Tà lại tiếp tục mặc quần áo.

Tiểu Thanh kinh ngạc hỏi:

– Anh là Dương Tiểu Tà?

Tiếng nói vừa dứt nước mắt Tiểu Thanh đã tuôn trào ầm ức khóc:

Tiểu Tà quay người lại nói:

– Là anh đây!

Tức thì bên trong khoang thuyền một bóng người chạy ra hỏi Tiểu Thanh:

– Hắn ở đâu đến? Nói mau!

Tiểu Tà thấy thanh niên này có vẻ hách dịch nhưng chưa biết thuộc vào hạng người nào nên nén giận, mở to đôi mắt như hai cái trứng ngỗng nhìn hắn.

Tiểu Thanh thấy vậy nói:

– Đây là Lạc công tử!

Tiểu Tà hét:

– Lại là người? Lạc Khả Dinh?

Lạc Khả Dinh đâu ngờ người mà hắn gặp hôm nay lại là Tiểu Tà.

Trước đây hai năm Tiểu Tà cũng đã từng đến vùng sông nước Tây Hồ uống rượu với ca nhi Tiểu Thanh.

Lạc Khả Dinh nhớ lại chuyện cu, sợ hết hồn nói không ra tiếng.

Tiểu Tà quát:

– Sao không chạy mau đi!

Lạc Khả Dinh lập tức quay thân ra sau thuyền, nhảy sang thuyền mình rồi lên bờ, hối hả trốn đi.

Tiểu Thanh lúc này tình cảm với Tiểu Tà vẫn chưa quên.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thanh! Anh đến rồi!

Tiểu Thanh rưng rưng:

– Anh! Anh thật là Tiểu Tà của năm trước sao?

Một thoáng đã hai năm trôi qua, Tiểu Thanh vẫn chưa quên Tiểu Tà một lần hội ngộ, dù nàng là một ca nhi trên du thuyền.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thanh khóc sục sùi, chưa biết phải nói gì chỉ an ủi:

– Nếu khóc rồi sẽ vui thì em cứ khóc đi! Nhưng đừng làm ướt áo anh vì áo mới mua đấy.

Thật quá trễ nước mắt Tiểu Thanh đã thấm ướt vai áo Tiểu Tà rồi.

Tiểu Tà nói:

– Khóc rồi thì xong chuyện. Chưa xong thì em cứ khóc nữa. Đàn ông và đàn bà khác nhau ở chỗ đó.

Tiểu Thanh mắc cỡ:

– Tiểu Tà! Anh rất xấu, vừa đến đã làm cho bác Khang sợ hãi, rồi lại đuổi luôn Lạc Khả Dinh. Còn nữa...

Tiểu Tà làm bộ than thở:

– Có cách gì tránh khỏi cảnh chia xa trên đời?

Tiểu Thanh tò mò:

– Tiểu Tà! Anh một mình tìm đến Giang Nam này sao?

Tiểu Tà buồn hiu:

– Em thấy anh mặt mày buồn thảm như thế này không phải hiệp khách độc hành sao? Chúng nó không có cách nào đến với anh được nữa rồi. Chỉ còn cách đi mượn rượu giải sầu thôi. Mà sầu đi sầu lại vẫn là sầu.

Tiểu Thanh cười thương hại:

– Vậy anh mau mau báo cho họ biết để đến chung vui tại nơi đây.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được!

– Tại sao vậy?

– Tại vì nói ra anh sẽ chết chắc tại Hàn châu này. Nếu đại quân kéo tới, ngay cả rượu sầu anh cũng sẽ không uống được nữa.

Tiểu Thanh bất đắc dĩ nói:

– Vậy là anh chỉ được độc cô hành hiệp thôi?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Cho nên anh mới nương mình trên thuyền em. Bọn chúng nhất định không phát hiện ra.

Nói chưa dứt lời đã có một âm thanh truyền lại:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh mau mau ra đâu! Muốn chạy trốn à? Không được

đâu! Bể rồi!

Thật là chuyện động trời. Chim muông đang đậu cũng phải rời cành. Tiểu Tà như bị một ngọn roi quất vào lưng, đôi mắt đang ngó thẳng Tiểu Thanh đang cầm bình rượu để đổ ra đầy bàn.

Dù nằm mơ cũng không nghĩ nổi A tam tại sao đuổi đến đây? Du thuyền này là một nơi bí mật đối với Tiểu Tà thì giờ đây lại có A Tam kêu réo như dầu sôi lửa bỏng. Thật là kỳ dị!

Tiếng kêu tiếp tục vang đến:

– Tiểu Tà! Anh đừng trốn nữa! Ai không biết vào mùa băng giá này chỉ có anh mới dám xuống nước lội lên du thuyền để lẩn trốn. Em vừa thấy một con gà thả mình xuống nước lội lên bờ, biết ngay là tác phẩm của anh tạo ra rồi. Hãy chịu thua đi!

Tiểu Thanh nghe nói cũng bật cười nghĩ thầm:

Tiểu Tà này thật không biết phát sinh từ đâu. Trên đời này thật khó kiếm được người thứ hai như vậy.

Tiểu Tà thở dài:

– Mẹ kiếp! Đùa giỡn cái gì đây? Ở không thì nhảy xuống nước chơi, không ngờ lại có chuyện rắc rối kéo theo!

Tiểu Thanh nói:

– Lạc Khả Dinh, nó...

Tiểu Tà chửi:

– Nó bò lên bờ sai hướng rồi. Quân ngu xuẩn không phân biệt được đâu là hướng Nam bắc đông tây.

Tiểu Thanh thắc mắc:

– Hấn tại sao biết bạn anh trú tại đó?

Tiếng kêu tiếp tục truyền tới:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh thú thật đi! Dung cảm một chút! Công việc đã bại lộ cả rồi.

Tiểu Tà bất đắc dĩ uống một hớp rượu sầu nói:

– Tôi bỏ nhà trốn đi thất bại rồi!

Tiểu Thanh nhìn Tiểu Tà hỏi:

– Bây giờ anh tính cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Còn cách nào nữa? Ai rời bỏ bang đều phải bị bắt về! Trước sau gì cũng vậy thôi.

Hắn thiếu điều muốn khóc nhưng chẳng có một giọt nước mắt nào cả.

Tiểu Thanh an ủi:

– Anh chớ quá đau buồn! Chắc chắn là bạn không làm khó anh đâu!

Tiểu Tà nháy Tiểu Thanh một cái nói:

– Em đừng nói bậy! Đừng thấy anh tội nghiệp mà an ủi! Kết quả cũng chỉ thế thôi!

Tiểu Thanh không biết cách nào để làm khuây cho Tiểu Tà nên nói:

– Nếu vậy anh định đối phó với họ cách nào đây?

Tiểu Tà cười:

– Chúng nó sẽ đối xử với anh tốt hơn ngày nào cũng hầu hạ rượu chè nếu không anh trốn nhà đi nữa, hiểu không?

Tiểu Thanh bị Tiểu Tà đùa đến phát cười nói:

– Anh này! Tại sao trong thiên hạ lại có người bang chủ như anh, muốn bỏ nhà trốn đi vậy?

Tiểu Tà đắc ý:

– Phải! Sớm muộn gì anh cũng phải bỏ nhà trốn đi giải sầu... ha ha

Tiếng kêu của A Tam tiếp tục truyền tới:

– Tiểu Tà! Anh cứ yên tâm! Chỉ có mình em biết thôi. Ngay cả Tiểu Linh cũng chưa biết. Anh hãy mau cho em gặp mặt đi. Chúng ta là đồng hương lưu lạc mà.

Tiểu Thanh hỏi:

– Anh không muốn cho hắn lên thuyền sao?

Tiểu Tà thở dài:

– Em đâu có hiểu A Tam ăn uống mạnh, nếu cho nó lên thuyền thì anh làm sao có rượu ngon uống đây?

– Mặc kệ nó chúng ta cứ tiếp tục giải sầu!

Tiểu Thanh bất đắc dĩ phải rót rượu cho Tiểu Tà uống và nói:

– Em đàn cho anh nghe!

Tiểu Tà lắc đầu:

– Nếu đàn lên A Tam nhất định sẽ nghe thấy và tới. Em giờ hai ta cùng uống rượu thôi.

Tiểu Thanh cãi không lại hắn, chỉ biết hầu rượu.

Hết ba bình rượu một tô canh gà, mấy đĩa thịt dê, hai đĩa cá chiên, Tiểu Tà sờ bụng nói:

– Vừa đủ rồi! Dù hấn có đuổi tới cũng chỉ ăn xương cá thôi.

Tiểu Thanh lo lắng:

– A Tam nhất định phải tìm gặp anh sao?

Tiểu Tà cười:

– Em không nghe tiếng nói của hấn sao?

Tiểu Thanh lắng tai nghe một lúc nói:

– Em có nghe thấy gì nữa đâu?

– Không nghe thấy hấn gọi nữa tức là hấn sắp đến đây, không thì hấn cứ đứng ở bờ hồ kêu réo mãi không thôi đâu.

Tiểu Thanh nói:

– A Tam không hiểu tại sao lại biết anh ở đây mà tìm đến nhỉ?

Tiểu Tà nói:

– Nhất định A Tam đã gặp Lạc Khả Dinh. Hấn đuổi theo Lạc Khả Dinh để hỏi thăm tung tích của ta trên chiếc du thuyền này.

Tiểu Tà vừa dứt tiếng đã nghe giọng nói rất gần từ ngoài thuyền vọng vào:

– Ha ha! Tiểu Tà bang chu! Anh trốn giỏi cỡ nào em cũng nhất định tìm ra mà.

Tiểu Thanh nói nhỏ:

– Hấn đến rồi sao! Chúng mình đi!

Tiểu Thanh có ý đùa với A Tam nhưng Tiểu Tà thì lại bước ra trước mũi thuyền xem thử ông lão đã tỉnh dậy chưa, để nhờ ông lão chèo thuyền ra xa bờ.

Tiểu Tà gọi:

– Bác Khang!

Ông lão phản ứng rất tự nhiên, giật mình nói:

– Có lão nô!

Đôi mắt già nua nhìn Tiểu Tà với thái độ cung kính, ông lão mỉm cười:

– Tiểu thiếu gia! Ngài kêu tôi!

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta mau chèo thuyền đi nơi khác, để tránh tên phá đám!

Tiếng nói chưa dứt thì một giọng cười đã vang lên:

– A Tam đến rồi! Tiểu Tà bang chủ còn trốn được nữa sao?

Tiểu Thanh chạy đến gần hỏi:

– Người này phải là A Tam không?

A Tam nhìn thấy Tiểu Thanh đẹp như tiên nga cảm thấy như gặp phải ma đạo thu hút vội la lên:

– Oa! Tại sao thiên hạ lại có người đẹp như vậy?

Tiểu Tà nháy mắt:

– A Tam! Người đừng quên người là hòa thượng, không được nhìn mỹ nhân nghe!

A Tam chắc lưỡi:

– Lúc trước tôi đã nghe nói Hàn châu đệ nhất tài nữ, sắc đẹp như tiên, nhưng tôi không tin, bây giờ thì đã thấy tận mắt rồi! Quả không sai! Nếu so với Tiểu Linh thì phải làm sao đây?

Tiểu Tà đắc ý:

– Tiểu Linh là quả bồ đào, Tiểu Thanh là quả anh đào. Một trái chua một trái ngọt, khó so bì.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ thích chua hay ngọt?

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Đó là bí mật riêng của Tiểu Tà này!

A Tam suy đoán:

– Chắc anh thích ngọt! Đàn ông thì thích ngọt mà!

Tiểu Tà ậm ừ:

– Cũng có thể!

A Tam không hiểu tâm tư Tiểu Tà nên tiếp:

– Đúng! Đúng! Em cũng có cảm giác như vậy. Có lẽ thế nhân kiệt sắc là anh đào, chỉ thoáng qua đã thấy tấm lòng ngọt rồi, nếu cắn vào một miếng thì...

Tiểu Thanh thấy vậy cười:

– Hai người đừng đùa nữa, hãy nghỉ ngơi đi! Em đi làm chút ít thức ăn để hai người nhập tiệc.

Không đợi Tiểu Tà đồng ý, Tiểu Thanh đã thu dọn chén đĩa, lui vào phòng bếp.

Chẳng bao lâu Tiểu Thanh đã mang lên một mâm thức ăn, A Tam và Tiểu Tà cùng ngồi lại thưởng thức tài nghệ của một ca nhi nơi Tây hồ.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ! Vì sao anh bỏ quán ra đi mà không lời từ biệt?

Tiểu Tà uống một cốc rượu nói:

– Ta muốn hỏi em vì sao biết ta ở đây mà đi tìm?

A Tam khoe khoang:

– Chuyện này quá dễ dàng. Siêu vương gia về phủ trông rất thảm thương, kể đó Khưu Song Ngư lại gửi thư đến quán nói là anh đi Giang Nam. Em phụng mạng đi bắt anh đem về cho Tiểu Linh.

Tiểu Tà mắng:

– Khưu Song Ngư thật là không giữ uy tín, đã hứa với ta mà lại không giữ lời.

A Tam kiêu hãnh:

– Em thì rất trung thành, không giống A Tứ suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ để thu tiền thiên hạ.

Tiểu Tà xua tay:

– Thôi, thôi. Đừng nói chuyện xàm. Coi chừng ta trị người đó!

A Tam la lên:

– Lệnh đi bắt anh là của Tiểu Linh, sao lại khiển trách em?

Tiểu Thanh nghe rõ câu chuyện, lo lắng hỏi:

– Hai anh có phải muốn đi không?

Tiểu Tà trấn an:

– Chúng ta có việc phải làm gấp. Có thể mười ngày nửa tháng nữa mới rảnh.

Tiểu Thanh hơi an tâm nói:

– Hy vọng lần này các anh không để em phải chờ lâu.

Tiểu Tà nói:

– Em đừng giống như Tiểu Linh! Đàn bà con gái cứ lắm nhảm nhiều không tốt, việc này cấp thiết anh không đi không được.

Tiểu Tà hướng về A Tam tiếp:

– Theo ta suy nghĩ, chúng ta nên đi do thám phân tóa huỳnh kỳ của Phi Long bảo một lần xem sao.

A Tam cúi đầu:

– Tuân lệnh!

o O o